

„Robert serege karéjban állt fel, s az első pillanatokban nem mozdult. Ott álltak megkövülten a többretegű sorok és mindannyian imát mormoltak.

Az ellenséget elsőnek felfogók a pajzsot maguk előtt tartó gyalogosok voltak. Bal kezükkel tartották a félemler magas védelmüket: enyhén görbülő felületű, fémmel bevont fa- és bőrpajzsot.

Az elmúlt évek nem hoztak a birodalomnak háborúkat, így volt ideje a kovácsoknak újjá varázsolni a királyi címerrel megfestett és az oldalukon szegecselt, csúcsban végződő páncélokot. A hófehér alapon a sárga karikát tartó Gourgu olyan tükrözően tudta visszaverni a nap fényét, hogy amellet, hogy sok formában lehetett az ellenséggel összecsapva használni őket, még vakította is a király ellen vonulókat. A jobb kézben pedig a kőrisnyéllel és acélhegygel elkészített, nyelükkel a földbe szúrt és a hegyeikkel előre néző lándzsák várták a támadókat. Ha hasonlóan jött az ellenség, akkor erő az erő ellen, ha pedig lovasan, akkor kihasználva a több lábnyi távolságból megtehető szúrást. Ha pedig nyílzápor érkezett, akkor a több réteg fém és fa jól jött nemcsak a tartónak, hanem annak is, akit még maga mellett védett a katona.

A harmadikig ilyen s mögötte még két ritkább sorban, hasonlóan az elsőhöz, szintén pajzsfal várta a harcot. Nekik ugyan már csak keményített bőrből és kétrétegű fából készített pajzs volt a kezükben, és nem is mindnek ugyanolyan, de védeni és mögüle támadni igen jól lehetett. Az ő jobbjukban is dárdák irányultak előre – az előttük állók válla felett –, s csak ezután volt azok sora, akik már nem hozzájuk tartoztak mint védfal.

Szétosztva akadtak itt csoportokban számszerijászok, sima vagy hosszú íj birtokosok és persze a gyalogos harcosok (szabadharcosok, kevés nehézsúlyú, önkéntesek, a királyi sereg nem nagy számot kitevő katonái és a bevonható tartományi fegyveresek csapatai) is. No meg az a félezer dóth férfi, aki szinte felfoghatatlanul gyorsan érkezett meg az utolsó pillanatban, hogy megadja a nem is olyan régen kért támogatást.

Így elosztástól függően voltak itt könnyű vagy nehézlovak is, akik között zsoldosok, Trianniták vagy egy régebbi csatában adandó alkalommal a keleti pusztanépek lovasai is megfordultak; a sokfajta fegyveres bár számban nem múlta fölül Thord embereit, de képzettség tekintetében – a király és tanácsosai szerint – erősebb volt.

Akadtak, akiken mellvérték, láncingek – fém és bőrkesztyűk, lábat védő páncéllemezek – voltak, de a többségen egyszerű bőr vagy lemezcsíkokból álló páncél és számtalan, különböző formájú és színű sisak virított. A lovakok forgóján sokszínű tollak pompáztak. Hátukon némelyiknek köpeny is volt, és a lovaikat védő keményített bőrök felett a díszes takarók megannyi sora tette ezerszínűvé a most még álló sereget. Na, és persze a rengeteg kisebb zászló is, amit a vezetők, kapitányok melletti apródok vigyáztak. Akadt itt fehér vagy éppen sárga alapú, amin a résztvevő lord házának címere mutatta meg a birodalom iránti hűségének jelét, de a kevesebb létszámú csoportok a vezető lobogóját követhették az elkövetkező földi vihar alatt.

A kissé ívet formázó vonulat közepén, a lovasok mögött állt maga Robert. Sötét pej – majdnem fekete – paripája hatalmas, sárga karikákat mintázó, vörös nyeregtakaró alatt várta gazdája parancsait, mint ahogy mindenki. A ló testét a pompa ellenére bőr védte, homlokára ezüstös fejevédő került; vörös szalaggal díszített tüske tette a sok harcban edzett patást még félelmetesebbé. Fekete farkát néha meglebbentette, hogy elzavarja a nemkívánatos legyeket, vasalt patájával egyet-egyet toppantott urával a nyeregben.

A király fehér palástjára hátul a kitért szárnyú Gourgu volt hímezve, alatta szintén fehér pikkelyekből és az azokat megerősítő ezüstsínű karikákból álló páncél menthette a királyt a sebesülésektől. Karját és lábát súlyosnak tűnő lemezek védték, szegecssekkel megtűzdelt vaskesztyűjével a nyeregkápát és a ló gyeplőjét fogta. Fején egy felhajtott rostélyú, fémszínű sisak volt, s két oldalt a birodalmi madár két szárnya meredt enyhén hátrafelé.

Kardját és pajzsát a kissé mögötte álló két – szintén sodronyinges és sisakot viselő – apród tartotta még várva arra, hogy feladhassák királyuk kezeibe. A hatalmas, kétkezes kard markolata csontból készült s bőrrrel volt csíkokban bevonva. A kardgomb éjkék zafír volt (a követ egy sólyomkarmot formázó foglalat rögzítette), s a keresztvas, amire egy önmagába visszaforduló, végtelen fonatot véstek, kissé görbítetten választotta el a pengét a megfogható résztől. A széles fémen a közepén

húzódó vércsatorna csak a penge egyharmadától indult és va-la-mennyi-re a kard hegyétől visszább véget is ért. A keresztvason egy aprócska mondat betűi fénylettek a minta alatt: „Fogd, hogy adhass!” Robert mellett állt lovával Sir Grand is. A láthatóan egyszerűbbnek tűnő felszerelésű lovagon is vérték sorakoztak. Fehér kapitányi köpenye alatt ezüstös színű mellvért fénylett, melynek a szív fölötti részén – ugyanúgy, mint a köpenyen – ott feketéllett a Triannita-kereszt. Végtagjain váll- és térdvédők, alkar- és lábszárlemezek védhették ki a nem várt csapásokat vagy szúrásokat. Alattuk a bőrruha tette elviselhetőbbé a nem mindennapi öltözetet, amit a lovagok – főleg azok, akik jobban megtehették – harcban vagy ritkábban egy tornán viseltek. Sisakjának forgójában fekete toll lobogott, rostélyát pedig úgy alakította ki a grahamborgi kováccsal, hogy ne szűkítse nagyon be a látóterét, ha az leengedetten óvta arcát. Lábával finoman nyugalomra intette a kevésbé díszesen felszerszámozott, de bőrrel védett patását. Bal alkarjára már felszíjazták csepp alakú, fekete és a Triannita-kereszttel megfestett pajzsát, s kardja még tokjában pihent a hüvelyben oldalán.

Szemével kutatta a távolabb gyülekező ellenséget, majd aztán királyára és a mögötte álló fekete köpenyes – és nem egységesen felszerelt – lovagjaira pillantott. Azok pedig szinte alig észrevehetően, de látva a tekintetet, mindannyian bólintottak a tisztelet és a „Várjuk a parancsod!” néma válaszával.

A király másik oldalán várakozott Benjamin Bringe.

Amikor Robert meghallotta, hogy milyen események történtek a háttérben, és mit javasolt Leon fivérének, a következőket mondta:

„- Bizonyíthatod, hogy azzá készülsz lenni, aki apád volt és bátyád most. Nem szoknya alatt tanulja meg a lovag, hogy kit óvhat meg karja, hacsak az nem a vérthez tartozó sodronying alja. Légy a csatában mellettem, vigyázd jelem, s képviseld az országot. Hozd Pelvethia zászlaját és azt ki ne ereszd kezeidből! Vállalod hát?”

S bizony az egy szempillantásig zavarban lévő fiatal Bringe – tudván a tiszteletet és a kapott bizalom erejét – térdet hajtott és „Igen, királyom!”-ot mondott.

Rajta is sodronypáncél, ezüstös fémsisak volt, és hátára egy jel nélküli, fekete köpenyt vett fel. Balján neki is ott verte lova nyeregtekercsét a kard, ugyanezen az oldalon fogta a birodalmi lobogót, a másik kezével a gyepplőt szorította.

A zászló néha meglibbent, ilyenkor a rajta lévő Gourgu szárnyai kitárultak és megmutatták a királyság feletti uralmukat is.

Benjamin egyszerre volt büszke és harcra kész; amellet, hogy forrt a vére a harci izgalomtól, va-la-mennyi-re félt is.

- Első csatámnál több katonát láttam bevizelni – mondta neki mosolyogva Andrew, aki megígérte, hogy a-mennyi-re tud, kardja vagy társaié őt is védik majd.

Ezt a csoportot fogta félkörbe hátulról a királyi testőrség hat lovagja, akik olyan egyformán voltak felöltözve, hogy ha arcuk – amit csak félig takart a felhajtott rostélyú sisak – nem tér el, azt hihette bárki, hogy többet ivott, és sokat lát az egyből. S ugyan nem voltak közvetlen uruk mellett sokan, de valamivel hátrébb és előtte még két csoportban ott várakoztak társaik is, akikről mindenki tudta, hogy egyenként akár három ellenféllel is elbánnak egyszerre. Lovaik hátára most nem borult rá szürke köpenyük, jobban tudtak harcolni a mozgást nagyban akadályozó ruha nélkül. Testükön ehelyett grafitszürke lemezvért vigyázta mellkasukat, pajzsuk – akárcsak az első sorban állóké – egyszerre volt a sajátjuk és a királyuké is.

- Akkor a Mindenek Atyja vezesse kardjainkat! – szólt halkán a király és megfogta egy pillanatra sisakja ellenzőjét.”

-